

ההלוכות מגליה סיון תרצא

גם אזכיר לך כתבה (ט) מן הכתב (ר'ו), (י) ולחותcia (ז) גונגה (מהירלו). יועשין כל פרשופיק (יב) פוחומיות, ואם עשאן ופסק מהרואי סימן כה. (יד) בקדיבך אין לפסל טבלה מטעם וגופיות דך' שרה (הגאות מישומי פ' וב' ואילו), (ו'כו) שורבאהר סיון תרצו רואשה בר' להקייפה בו. יוניש אומרים שצרכיה פגין. למסאה. (טו) גם נקנו שלא לשושה לה עמוד (ט) כלל לכתבות כשיירה, ולא בשאר שירות שחלק על-גבי כתב, אם לא עשה כן פסולה: ד' אזכיר (ו) נן (יח) לסתניך בקראתה (ר'ו הראי מהירלו ובי' בשם אח'). עוזריך לכתב זה: ה' אם תפאה בוחוטיפשנו, פסולה: ר' אם השיל ציריך להוציא מפיו ובקעה אסור לכתב עפ', מייא, עיש: (ט) פסולה. בתשובה נמס סיקון יב דין ה McKirk עפ', וכן ניל דיש לטנק צליין בשעה תפרק, מייא: (ו) לחתראיז. וכל אלו קשר קדיעבד, מייא, עפ', וכן גינע בגנטונדים חז'ק כלל ד סיקון יב. וען בס' אליהם רבה כל תקוני האגלה בענן חסרות ותרות הכל על נכוון: (ט) דפ'. עין בלשנאי"ג בהחטה ב' אות ח, ובאות י' חפ' דעתשאש

וְעַד מִתְמָרֵךְ, פֶּה שָׁאַנְןָן כֵּן כְּבָכִי קָנְשָׁשׁ, עַשְׂרֵנָן וְצָעֵן בְּאַדְרָר סִיפָּן קָמוֹ דְּקָפָעָן סִישָׁ בְּעַמְּסָן.

משנה ברורה

והוא סדין לכל דבר, ולבן בצעין שיחיו שיטומיך (ט) שרים, שם
שיהה רוח קעפער ג' "לטשחומרם", וכל דינַי פפרתונחה^(ט):
(ט) מן הכתב. והוא סדין אם אחד מקרים אותו בעל-פה, פרי
שלא יטע. ואם עבר וכתב בעל-פה שלא מן הכתב, (ט) יש
אוורדים דאסדור ל��ורות בה אלא בשיטת סדרקן: (ט) ולזה ציא כל
תבה וכוכו. הינו לא בפחהה, (ט) ובכיעבד אין להפיחר אם לא טעה:
(טיא) כמו בספר תורה. היט, אפלו (ט) אם כתוב אותה מתווך
הכתב^(ט): (טב) סתומות^(טג), דקראה אגרתת: (טג) פתיחות, פסולה.
בתשובה ובמי משח מינץ סיון יב דין ה קפפק על זה, ולבן גראה
לי ריש לאטמך צליין (ט) בשעת סדרקן רמנן אברהום:
הית יכול ל��ורת בה (ט) בפחהה: (טז) אם נתקנו שלא לעשות
(טז) כלל. והגען א' באירועו מפרק על זה מאדי^(טז): ג' (טז) מניין
א', לסתם (ט) דஆשָה הבקיר ותקינה בצעין זוקפה, לרמז שנהלו
זאת, בסופה. פריש, (טט) בסוף השיטה, אבל בסוף הגה יכתב

הַאֲוֹתִיָּה בְּצֻרְפָּן, וְבָמָא יָאָגֵן וְכַרְשָׁת
תְּבָהָ מְפִיו קָנָם שִׁיכְתָּבָה
(ז) עֲתַחֲתָה, (ט) [ז] עֲתַחֲתָה
חֲסָרוֹת וַיְחֻזָּה, דְּלֹא גָּרֶ
סְעִירָ (ז). וְצִרְיכָה עַ
לְיִישָׂ אָוְקָרִים שְׁאַיְנָ
בְּסֻפָּה (מהילע): גַּעַמְעַד
אָלָא (ז) מְגַמְּסָמְלָקָ
בְּנִיּוֹ דְּעַמְּתָה (בְּכָמָ
אִישׁ בְּרָאָשׁ (ז)
בָּשָׂר

שערית תשובה

באור הלהקה

* גם ארך לכרבה מן הכתב. אין בפונה מה שפהנגי לעצם
דיאכט, והוא ברוך מטה בשם טריין. ומה שלא כביא קרמיין
אות בפְּנִימָה, נרגעה מטה לא בדראלה לה דבר זה, ורקאינו נון קידרשלמי
לש לדוחות בפישיטת. הדגה היראלאמי פרץ שני הרצים על פה כרבבי
טביר: אחר, שעת מתקן שאוי, ואסה. דרבבי מאיר כתוב שנוי מגולות
וקדושה גנוג, ומתקנו שפט מפה ואפללו בידיעבד איןין לדורות זה, אבל
ספכלי פרץ בק ישעת מתקן שאני, ונ sidel לומר בפישיטת, ובשעת
סדק התיר נבי מאיר לעצמו לבתבה ולזרות זה לכתחלה ושולא בשעת
סדק לא קה פדר לעצמו, און קידיעבד אפסח דשיין לדורות זה און
אריך לנוּן, קע ענד, דמה שפכט דזרוך לכתוב מן נקבת ההוא אפללו
סיניה שגורה קיטב כל פין. ומה שהתריחו לעיל ביטמן לב עניף כת לעזין
(יד) ובידיעבד. פרוש, שכבר (ט) גרא בה. וכשאיין לו מיגלה און
וכו. אבל (ט) קלע בראשת מינחים, ונולל מסופו לתחלתו: (ט)
סליק. כפלים מן (ט) הפתבויות: ד (יח) להאריך בניין דינענין
בלם בזקיפה אחיה: (יט) בקדיראתה. שלא יחתך (טו) אותן: (כ)

שער הצעיר

(ג) שווים, שלא יאכ"ג אותיות חוץ לשייפה: (1) ברכיבת השפה בשים נבר' גן, וכן לב עיפוי לא, אך שם כתשנה קורחה: (ט) ולענין ברכה מספק רק' קפער מאגדה¹⁶ לענין ברכה, ואם בין פניה היה קען ספק רק' קפער: (י') פגון-ברכה: (ו') שם, לא נבענו אך, אלא גראשת עאוכרים שמייה כייזר גודלה פלאעת באיתא של אונאותך, ואש' קרואש דפא' קני בראש כשייטה, אבל אין אידך להיות קראש סני זיך דולולות¹⁷ פגון-ברכה, ועל-פון צעה לתקון לךוב שאר שריטות לנטילה קאוות עמך שבב קבאדר קארא', ועל-פון צעה לתקון לךוב שאר שריטות לנטילה אוקחות ארכות ו/or ראש תשייטה וצשוני' בסוף תשייטה ובוטף תור, וש' לתקבם אוקחות ארכות ו/or וווקחות הפלגה אלא באחרו קקב שצקופט כל הפלגה רק שכך אנקופטן. וברב' רשות הפלגה, וכتب דמה שונגעס לכתוב ששות בני המן ואוותות גדולות, ובראש הפשטה, ומכל מקום נראה לי דאם שיש קדעת קפער שאחתה לי' איש גמאצע לזרות תלברה עלייה, אחריו שדעת אגר"א לצערן כן למחלה, ובכח-עלום

הלבות מיל'ה סימן תרצא

ביאורים ותוספים

17) וכן כתוב בספר נזירות שימושן (ולקוטו מפרשין מכון ים) שהירה כתוב ספר קול יעקב (סופר, ס"ק ב') שכך הוא על פי קבלת הארי ז"ל, וכן נהג הנרשזי אויערבך (הליוכת שלמה פוריים פ"ט ארחות הלכה הע' ג'). וראה ארחות רבנו (ח"ג עמי מ"ד) שהחוזיא והגורי ניביסקי נהגו שלא לעשות למוגילה עמוד בסופה, וברבבי הרומייא.

[משנ"ב ס"ק יי]
כפלים מן הפקב⁽¹⁸⁾.

18) ופירוש כפלים מן הכתב, כתוב בשווית מנהת יצחק (ח"ג ס"י מה) שדי בכך שיישאיר בכל שורה רוח של כפלים מן הכתב שמאחד של העמוד העמודן [בלומר שהרוח היה כפלים מותיבת "זאת"] שבעומזה השמאלית, או כפלים ממשות בני המן שבעומזה הימניתו), ולא צורף שהרוח היה כפלים מן הכתב של שני צידי העמוד. והוסתף, שמיים דין זה אינו אלא לכתהילה, וראה שם שביאר מנהג הדסורים במנגנו שאינם מודרךרים בכב. מאירך, דעת הגראי"ש אלישיב (קובץ לשכת הקדשות גלון ב עמי ר"ט) שהרותה צורף להיות כפלים מן הכתב של שם צידי העמוד.

וכتب הגראי"ח קנייטסקי (שיה העודה ח"ג מיללה ט, ב) שראוי להיזהר לכתהילה בכתיבת המגילות שתיבות "זאת" יהיו שותה ברוחנן לתיבות של שמות עשרות בני המן שבצדיו האחד של העמוד.

[שעה"צ ס"ק טו]

דיל'ג'ריה יהגה פְּרָרָה לעשׂות אומִית פְּדוֹלוֹת⁽¹⁹⁾ וכו', רק שיקיה ארכות⁽²⁰⁾, ומטעם זה נהג החוזיא (מסכת ספר תורה פ"ב ה"ד דוכסוטוס ד"ה ובلد, רישומות הגר"ח קנייטסקי ספר פורים חדש אדר עמי' 63) לכתוב מגילה של י"א שורות, ואז אף שכותב "איש" בראש הדף כפוי מנוג ישראל, עשרהBei המן נכתבים בברב רגל וממלאים את כל העמוד, וכן נהג הגר"ש אויערבך (הליוכת שלמה פוריים פ"ט ארחות הלכה הע' ג'), וכן כתוב הדمشק אליעזר (ס"ק כה) והאמרי שפר (כלל בב ס"ב). מאייד, בשווית בית אפרים (אויח ס"י ע' ד"ה ואין) בכתב שלא לעשות מגילה של י"א שורות, כיון שאנו שני ע"ה וזהו עבה הרבה, יצטרך גלון גוזל לגלגל את מללה. והדמשק אליעזר (שם) בכתב שהכל בו כתוב בשם ספר התורתה שיש לעשׂות מגילה של מ"ה שורות כמו בספר תורה, ויתכן שכך דעת הגר"א [מושום בך חוכמיה הגר"א ש"איש" הוא בראש השיטה ולא בראש הרף].

20) ובענין מה שנגעו העולמים לכתוב עשרה בני המן בכתיבה גסה, ראה בספר מנשת הסופר (ס"י בח שעה"צ ס"ק כד), ומה שהביא בשם השערי אפרים (שער ו סנ"ה).

[משנ"ב ס"ק ח]
וכל דיני סְפָרַתְוֹתֶה⁽²¹⁾.

13) ולענין אם אסור לגעג בעידיב בקהל המגילות כמו בספר תורה, כתוב לעיל (ס"י קמ"ב ס"ק ד) בバイור דברי הרמב"א שם, שיש אסורין, אך מנהג העולם להקל בהזה, ונוב להחמיר שלא לנגע בקהל אלא לאחר נטילת ידיים, שהוא נגע באותו מקום מזונך, וראה גם שערת תשובה כאן (ס"ק ד).

הוזם צריך להעתנות בשנפלה מגילת אסתר לארכן כמו בספר תורה, דעת הגראי"ש אלישיב (אשר האיש ח"ג פמ"ג ס"מ) שאין צריך להעתנות, וכן כתוב בשווית אפרכסטה דעניא (אורח ס"י כד).

[משנ"ב ס"ק יא]
אפלו אם פותח אומחה מתחזק הפקב⁽²²⁾.

14) ובטעם הדבר שצריך להוציא את התיבות מפיו, כתוב לעיל (ס"י לב ס"ק קל) בשם המגיא והואיד שכין שכן התיבות שגורות בפיו, יש לחוש שהוא יעשה [ולפי] טעם זה, דוקא בספר תורה ובכגילה צריך להוציא את התיבות מפיו, שהרי לא מזמן שיהו התיבות שגורות בפיו, אבל בתפילה ומוחות שהתיבות שגורות בפיו, אין צורך להוציאן בפה אם בותב אותן מתוך הכתב. אך כתוב שהרבה אחרים סוברים שככל אומן צריך להוציא את התיבה מפני קודם שיכתבנה, כי כך היא מצוות כתיבת סת"ם, כדי שתהייה קדושת הקבל היזצתת מפני השקוא כל תיבת ותיבת נשחת על האותיות בשעה שכותב אותן בקהל.

[משנ"ב ס"ק יב]
סתומת⁽²³⁾.

15) ובביאור מה נקרא פרשה סתומה ומה פרשה פתוחה, ראה ש"ע לעיל (ס"י לב ס"ל) ובמשנ"ב שם מחלוקת הרמב"ם והרא"ש, וזה מה שביראו שט במנוא לטיען.

[שעה"צ ס"ק ט]
לצין סְפָרַתְוֹתֶה⁽²⁴⁾.

16) משמע מדבריו שלמרות שספק ברכות להקל, מ"מ באופן שיש שני ספיקות לחיב ברכה, צריך לברך. אמון במשנ"ב לעיל (ס"י רטו ס"ק כ) כתוב שאפלו בספק ספיקא בברכות יש להקל ולא לברך. וראה גם במשנ"ב לעיל (ס"י ייח ס"ק ז, וס"י תפ"ק ס"ק לח) ובביה"ל לעיל (ס"י ז סי"א ד"ה להתפלל, וס"י יד סי"ב ד"ה בלט) ובשעה"צ לעיל (ס"י זי ס"ק ז) ג

[משנ"ב ס"ק טו]
והגנ"א בפכו מפקפק על זה מאריזו.

הלבות מנגלה ביטן תרצה תרצב

ביורדים ומוספים

(26) ולענין קריאה במגילה ולכתחילה, כתוב לעיל (ס"י תקפו ס"ק ט) לענין תקיעה בשופר גول, שرك בריעבד יצא ידי חובה, אבל לבתחילה אסור לתקע בשופר גול ללא הסכמת בעל השופר, גם אם כבר התיאש הבעלים מוחשופר, והוא גם לשלל (ס"י תנוד ס"ק ט) לענין מצח גולות, שלטתchkילה לא יקונה לצאת בה, כיון שלא יכול הרבה עלייה, וכן כתוב ביבריל לשלל (ס"י יא סי' ד"ה לשעתו) לענין ציצית מולה [ולכארה הוא הרין בגין לענין קריאה לכתחילה במגילה גולות].

והאם מותר להשתמש במגילה של חבירו שלא מעדתו לצורך הקריאה מצד שנייה לה לאיניש לריעבד מצח במומניה, כתוב בשווית שבת הלי (ח"י סי' קז) שיש להחמיר בזה, כאמור ברמ"א לעיל (ס"י ד"ד ס"ד) שאסור למלוד בספרים של חבירו שלא מעדתו, כי חוששים שם יקרע ואותך [אף באקרים בעלמא, כתוב המש nied"ב שם (ס"ק ט) שאסור, כי חוששים שם יקרע בהם ויקרעו מרחוב שימושו]. אך כתוב בשווית שבת הלי (שם), שמצד זה ניתן שלקחו פנים אחת במגילה אינו נחשב אפילו אקרים] והוסיפה, שכן שמדובר בתורה בגליל, מקפידים אף על שימוש חר בעמי, ומותר רק אם יודע שעבילה מסתמא לא יקפיד.

(27) וכן כתוב השוע"ע לעיל (ס"י תקפו ס"ב) לענין החזקה בשופר גול, שיצא ידי חובת תקיעה אפילו אם לא נתniaש הבעלים ממנה, ובטעם הדבר ביאר במונחים שם (ס"ק ט). שאף שהחזקה בו עבר על איסור גול מ"מ יצא ידי חובה, והיות משום שעיקר מעות השופר דיא השמיעה בלבד, ואין בשמיעת קל דינו גול, שהוא בשמיומו אינו נוגע בשופר כלל.

[משנ"ב ס"ק ל]

אם קגאו בשינוי מעשה וכדרוגה⁽²⁸⁾ אפלור וכי לא יברך⁽²⁹⁾, ואם מלבד שינוי מעשה זה גם יאוש בעלים, כתוב לעיל (ס"י חרמיט ס"ק ו) לענין לולב הגוזל שלדעنة המגיא מותר לבך, ולדעתה הטיז והגרא בכל אופן אין לבך, ובביבהיל לעיל (ס"י תנוד סי' ד"ה עז) כתוב שלמעשה יש להורות שלא יברך, כי ספק ברכות להקל, וכן כתוב במונחיב לעיל (ס"י תקפו ס"ק ט).

ובemo כן אם קנה מגילה מהגזלן לאחר יאוש בעלים, שיש בגין ושני רשות, כתוב לענין שופר לעיל (שם, ובסי' יא סי' ל לענין קנייה ציציות גולות) שתליך דינו בנסיבות האחזרנים תגיל זאמנו לענין המקובל מצח גולות לאחר יאוש בעלים, כתוב לעיל (ס"י תנוד ס"ק יז) שיכול לבך עלייה, שחרד לא באה באיסור לדוד שברב הדיאש הנגול ממנה קוזם שבאה לידי, ולא הביא את דעת המהמירות (הערת שומה הלכות שם כת"ט). ובטעם המהמירות בזה, כתוב לעיל (ס"י בה סי' נז) שכן שגע ידי לקחתו יציאה הגוזלה מרותות בעלים [בשינוי רשות], יש בויה גם בן מושם יוכוץ פר ניאץ ה", והוסיפה, שמי' הקנה ממי' שקנה מהגזלן, יוכל לבך בכל הדעות.

(29) ואף יוצא ידי חובת המוצה, ואני נחשבת למצחה הבהאה בעבירה גzm בבללב שיש בו גולן, ביאר לעיל (ס"י תברט ס"ק ו) שלענין ברכה שיש בה הcorrת שם שם' יש להחמיר, כיון שמרתוchkילה בגול בא לידי וויש בויה מושם יוכוץ ברכ ניאץ ה").

[משנ"ב ס"ק כט]

ואל כי עשרה מקרי צבירו⁽³⁰⁾.

(21) ושלא כרעת בעל העיטור שהביא הטור, שדווקא בבית הכנסת נקרא ציבור לענין זה, כי שם עיקר פירוטם הנט (מחזח"ש ס"ק ח)

[גיהיל ד"ה בעבון]

אל באצבעו, תענוי פלא בזעמה⁽³¹⁾.

(22) והוחזיא כרבב (אויח' סי' קנה ס"ק ב) שלדעת רשי וטיגטו זוק דעת רוב הראשונים (שונה הלבות סט"ז) שאף בקריאת שלא חמינה אין דין עשרה לעיבוכו זוכמובה בשעה"צ לעיל (ס"י תרצ ס"ק סא). יוצאים בדיעבד במגילה הכתובה בין הכתובים גם ביצבו, שכן שכךורא באופן זה [שכתובה בין הכתובים ביחס יצא, בהכרח גם ביציבור יצא, כי אפשר להחשים ביחסים, ואין טברא להפסידם ברכך שם עשרה.

[משנ"ב ס"ק כה]

دل"א גרע מעקודר⁽³²⁾.

(23) והזכיר את המגילה בוחירות ואינו יודע לקרוא לפני המיקוד סראוי, כתוב בספח מחנה ישראל (פי"ב דינו חנוכה ופורים אותן ד) שיימיד אחר שקרייא לפניו בלחש מתרח החומש, וראה מה שבתבנת לעיל (ס"י הרצ ס"ק ג).

[משנ"ב ס"ק כו]

ולקחלה לא יكتب ברכזתיה ב⁽³³⁾.

(24) והאם מותר לטער את המגילה בצחירות, הא"ר (ס"ק ז) כתוב שאין לעשות כן לכתחילה, כי לכתחילה ציריך לשוחתה במ"ס ספר תורה, ובספר תורה פשוט שאסור לציריך בו, והוסיפה, שיש לאסור גם על פי דברי הרמ"א לעיל (ס"י ז סכ"ז) שבתבנת שאין לציריך צורום בסדרת התפילה כדי שלא תחבטל הכוונה, אלא שישים שיש להלך שבתפילה צריך בונה ביוור. [מайдך, בשווית זו עת אמתה (ח"א סי' ק) כתוב שבמקומו נהוג להוסיף צירום במגילה]. ואם הוסיפה ביזוב מתחת לצירום, דעת האギ"ש אלישיב (תל תלפיות קובץ ס), אשרי האיש ח"ז פמ"ס סל"ט) שאף שמגילה עם צירום אינה פסולה בדיעבד, מ"מ בין שהוסיפה מתחת הצירום, המגילה פסולה.

[משנ"ב ס"ק כט]

שלא תשפיך תועת מנגלה⁽³⁴⁾.

(25) וכן לענין שוב שאין להט כפר תורה, כתוב לעיל (ס"י קמג ס"ק ט) שנבן שקרייא בחומש בלא ברכה, כדי שלא תשחכח תורה קריאה. וכן לענין ארבעת המינימ, כתוב השוע"ע לעיל (ס"י תרמיט סי' ז) שאם אין אפשרות להשיג ארבעת המינימ כשריט, גנותים את הפסולים בלא ברכה. וביאר במונחים שם (ס"ק נרו) שהטעם הוא כדי שלא תשחכח תורה לולב מישראל. והענין שלחן (ס"יד) כתוב טעם טסף לך שבעשין מולה בשעה יש לקרוא בחומש שלנו, והוא כדי לזכור את הנם, וכן כתוב החוף חיים בטפירו מהננה שוריאל (פי"ב דינו חנוכה ופורים אותן ד).

[משנ"ב ס"ק כח]

זאן גול בקובל⁽³⁵⁾.

הלבות מגלה סימן תרצה תרצב

תרצוב דין ברכות המגלה, יבז ד', סעיפים:

שערת תשובה

פאנר מלכה

ה' משאר הקלאפים לבעלה או למחה, או טסנה, ועל-ירעה יש לה בטעמים בעלי-פה. (כד) מחר לחתוב שם התשעים במקלה ולברך (כה) מחר לקורות בלבד טעמים, במו שבחות סוף סיון קמבה. ו. ויזא פשעשו החחש בגליה, כמה שבחות סיון קמג, ומושם לא צא [ב' ח' מ' א']. ופרירימאנדים כבב קראוי שם טה לקרוחן קוקולו⁽²⁷⁾: (כט) לענן לולב הפסול. אורך לומר לענן לולב געווול:

פאר היטב

כא לא פקדו במקלה שדיות תונחים אשכלה כי נקון בפקי כדרי איש בראש שידעה ועשותה בסוף שיטה אלא שאננו סבוך דבאו וופל וווקה, ע"ש. וכן נתן זורדים חז"ח כל ד פיקון ייב כתוב דבשורה, ע"ש: (ט) קצברור. וכל עשותה פקורי אבדר, טור: (ט) קצירה. ואיליאן מי שירען לקורות בעקבמים בז"פ טפיה לחתוב הדעתמים פקלה ולברך עליית, באדר'שבוע דרכט. וכן בפ' דמא': פב'ם נול' דאס אין קענעםים נקאגה אנט' קזרות בלא טקימים, קמ"ש טס' קמ'בם: (ט) ברכות. ולכתובת להא צרכותה פה, וזהו מיררכ' זילבש, וביכ' התשביין, מ"א: (ט) בחרמש. ווזא בעשען באליליה קמ"ש

ויזען בשפיעה או בקריה זו נראה דספר מברך בינו לדלהה

משנה ברורה

טבנה אשורה, נב''). בקדמוץ' (²⁴) אם לא שאריך בירנו דינזא', (²⁵) וכן אם בקבב רבת אשורה עוד שיטות, פ"ג. (²⁶) כי יש מהMRIIN בשכטב (²⁷) אחר רבת אשורה, עוד שיטות. ווין בשער אפרים טיקון מה תפם,adam יש שס' גאנלה אתרה תחונה בז'ה און לאורות ביז'ו לנטוללה בעבורו, אם לא שיש צבורו לנטולו עד שיביאו הטעונה פרעה, יכולם לקרוות ביז'ו ר (²⁸) בראהה. של כל יוניצה וריעיטה, וען קהיר-ארט שפטוב, adam תפונה קלה בגידין אין צורך לזכך פאה פירות: (²⁹) בחילק הרבעין. כי צריך לשער בדעתו אבלו נטלק לאירועה חקליקים: ח (³⁰) בין התובובים. נטעם, דלא קני (³¹) פרוסמי נפא, דמאנז קורוא במוקנא, משות קאי בניחיד קשר ודבלאו קבי ליבא פרוסמי, וכל בי אשונה (³²) מקורי צבורו: (³³) יתבה וכ'ו. כיון, (³⁴) שענינה אונדער החבר לרעמה: ט (³⁵) שיחיא נקודה. ואיל ייבא מי שיוציא לקרוות עצה, דלא בגע מוקודזין, ומכל קוקום אם אין העטמים במונגה (³⁶) ברכות. ולכתחלה (³⁷) לא יכתב ברוכותה בתה: י (³⁸) קהמע שיש אוקרים שיזא בז'ה בשעת סתק, אבל בקושש שלנו לשליל אקלט בלא ברכה, שלא משכח חזה מגעיה: יא (³⁹) יצא. (⁴⁰) ראן גול (⁴¹) והוא הדין און. ווין בפרימונט דאלפו אם נט

שער האיזון

(ט) פג'נ'אברטום: (ט') גנט'זידם, הובא בפער טיטוב; (ט'') ש'ר'ינ'גהה-ט'ר'ולר, הובא בפער סקס; (ט'') אקל בויו' ד'ר'ו'ויא, נראה שפ'ג'אץ אן לה'ה'מ'ן בד'אבר, וקדעתת פְּגַנְּגָבֶרְטָם, אס'ר'י ובק'או קי'יל של אוקרים ר'ט'מ'ן בד'אברטום. ובפרק'ן קיד'ם פְּשַׁע דְּלֵךְ קְתָה של ל'ק'ה'ריה, ול'ג'ה'ריה; (ט'') פְּגַנְּגָבֶרְטָם: